

kører for i andre Lande — ere vi komne dertil, at det nuværende Jærnbanebudget ikke en Gang kan bære sig. Det er kommet dertil, at de 3 Millioner, som paa Finansloven staa opførte som Jærnbanernes Overskud, ere den rene Illusion, den rene Indbildning. I Virkeligheden er der i Fjor og i Aar Underskud paa Jærbanerne. Thi naar vi for at holde Jærbanerne i den tilbørlige Drift ere nødsagede til Aar for Aar at bruge 3—4—5 Millioner til Forøgelse af det rullende Materiel og andre saadanne Ting, kunne vi ikke med Rette sige, at vi have noget som helst Overskud af vore Jærbaner. Jeg har i den Finanslovbetænkning, som er fremlagt, gjort opmærksom paa, at dette er ikke noget rent ekstraordinært, endskønt det naturligvis staaar paa det ekstraordinære Budget eller paa § 27 — i alt Fald kaldes det Formueforøgelse, det er en rar Formueforøgelse — idet der i Anmærkningerne til Finansloven argumenteres for, at Rigsdagen skal bevilge de forlangte 4 Millioner Kr. godt og vel i Anledning af, at Trafikken er stegen med 10 pCt. Jeg ser nemlig ikke den fjerneste Grund til, at Trafikken med de Takster, vi nu en Gang have, ikke ogsaa kan stige med 10 pCt. i næste Aar. Vi komme da til atter at anvende en 4 Millioner Kr. og saa fremdeles, maaske i lang Tid endnu. Naar Forholdet er det, vil man kunne forstaa, at nogen Betænelighed kan man have ved den finansielle Stilling, som fremkommer, hvis vi virkelig endelig vedtage det Toldlovsforslag, som her ligger for. Det bliver selvfølgelig ikke bedre, hvis vi vedtage Folketingets Forslag — finansielt set bliver det endnu værre.

Men saa er der een Ting til, der maa vække Betænelighed. Det er de Reformers paa det direkte Skatteomraade, som ligge for, de ville dog ogsaa koste os noget, hvor meget er jo ikke godt at sige. Jeg skal imidlertid ærligt tilstaa, at det er min Mening, at skulle vi endelig give Afkald paa Statens Indtægter, mene vi, at det for Øjeblikket er nødvendigt for Befolkningen, ja saa er det bedre at gaa ind paa en klækkelig Afgang i de direkte Skatter. Hellere det end Nedgang i de indirekte Skatter, thi det er dog til syvende og sidst kun denne bestemte Sum, vi give Afkald paa. Vi vide da, hvad vi have at rette os efter. Opgive vi derimod f. Eks. Kultolden, vide vi vel, at det er en Opgivelse af 2 Mill. Kr., eller hvad det nu er for Øjeblikket, men vi opgive ikke alene de 2 Mill., vi opgive af den Udsigt til frem-

tidig Stigning, som er temmelig sikker, naar vi beholde Tolden. Det er den store Forskel paa at nedsætte indirekte Skatter fremfor at opgive selv et temmelig stort Beløb paa de direkte Skatters Omraade. Jeg skal ikke strides med ærede Medlemmer om, hvorvidt det for Befolkningen i sin Helhed vil være det heldigste at komme af med indirekte Skatter eller direkte Skatter, men jeg vil ikke nægte, at jeg her — maaske til en Afveksling — staaar paa et saa agrarisk Standpunkt, at det forekommer mig meget heldigere, om vi, naar vi ville og kunne give Afkald paa Statskatter, give Afkald paa en Del af de direkte Statsskatter fremfor de indirekte, jeg mener dette saa meget mere, som det dog er noget, man kan tage og føle paa. Der er ingen Tvivl om, hvem der slipper for de direkte Skatter, men der er ganske overordentlig stor Tvivl om, hvem der faar Fordelen af de Millioner — det blive nu 1½ eller 3 eller 4 eller 5 — som vi opgive paa de indirekte Skatter. Der er meget stor Tvivl om, hvem der faar Fordelen af det. Faa virkelig Konsumenterne Fordelen deraf? Maaske noget deraf. Ved visse Positioner kunne de maaske opnaa at faa noget af Fordelen, men ganske sikkert vil det ved mange Positioner blive enten Mellemandlerne eller Udlandet, der ville faa Fordelen, ikke vi, ikke Konsumenterne.

Det var nu de finansielle Betæneligheder, jeg har over for denne Sag, hvilke jeg, som de Herrers ville se, ikke har lagt Skjul paa. Dernæst kommer jeg til Beskyttelsen. Jeg tør ikke sige, at den Nedsættelse af Beskyttelsen, som Landstinget har vedtaget, eller at selv den Nedsættelse, som Folketinget vil vedtage, i og for sig vil ødelægge vor Industri. Det tør jeg ingenlunde paastaa, men det maa være tilladt at have nogen Frygt derfor, eftersom de paagældende have Frygt derfor. Nu kan man altid sige: Det er deres personlige Fordel, de holde paa, det er deres egen Pose, de tale for. Ja, det kan altsammen være meget godt, men ganske se bort fra de Kredse, hvor denne Stemning er til Stede, kan man ikke, og det bør man ikke. De Herrers have mulig Ret i, at disse Nedsættelser ikke ville gøre Skade, og at alt kan gaa meget godt med dem, men alligevel er der ingen Tvivl om, at naar De træffe Deres Bestemmelse, maa der tages et naturligt Hensyn til den Frygt, der er til Stede i Haandværk og Industri, i alle Købstæderne her i Landet, for den Toldlov, de Herrers ville lave. Der